

Úvaha na téma: „Moje soukromí! Nekoukat, nešťourat!“

Soukromí bylo, je a bude vždy citlivou záležitostí. Mnoho lidí, obzvláště pak mladé generace, si neuvědomují podstatu a pravý význam slova soukromí. Možná to má za důsledek takřka neomezený přístup k sociálním sítím, možná změna v sociálních poměrech, nicméně se soukromí začíná pomalu z všedního života vytrácet.

Důležitou věcí, zapříčiňující tuto změnu je bezesporu internet. Ten se běžně podílí na šíření a sdílení našich osobních údajů, ať už člověk online nakupuje, píše přátelům, zakládá účty, atd. Většinou tyto informace nikdo jiný bez vašeho svolení neobdrží, pro hackery je však velmi snadné je získat a tím poškodit vaši osobu. Jsou známy případy, kdy díky čtení osobní korespondence hackerem došlo k vykradení bytů i domů, odcizení aut či financí a mnoho dalších nepříjemností. Je tedy bezpečné uchovávat diskrétní informace na svém počítači, mobilním telefonu nebo tabletu?

I když možná staromódní - psaní deníku - je v celku dobrou alternativou uchovávání dat. Zde hrozí pouze odcizení, které se musí provést osobně. Tím se zmírňuje možnost čtení obsahu jinými než oprávněnými lidmi. Záleží však na uschování.

Jak jsem již v úvodu naznačil, dalším velkým problémem jsou sociální sítě. Mladí lidé často na své profily píší statusy, ve kterých se zmiňují o svém momentálním místě pobytu, často ne jen svým přátelům, ale i cizím lidem. Fotografie a videa, v některých případech nesoucí obsah nevhodný nebo napadnutelný, se pak dají použít k zesměšňování, v nejhorším případě k vydírání. Tyto možnosti poskytují především sítě Facebook, Skype, Messenger a Snapchat. Proto by lidé měli kontrolovat svůj obsah a obezřetně s ním zacházet. Jako by se užívání sociálních sítí stávalo drogou. Jak je důležité dávat na internet své fotky nebo videa?

Nepříjemnou skutečností je potom fakt, že vás může někdo sledovat. Tím samozřejmě nemyslím paranoidní pocity, ale opravdový stalking. Bohužel se najdou lidé i s takovým postižením. V takovém případě by bylo nejlepší vyhledat odbornou pomoc.

Podle základní listiny práv a svobod má každý právo na soukromí. Proto by neměl znevažovat tohoto práva nikdo. V některých zemích stále soukromí nenabývá podoby jako například u nás v České republice. Dokonce v minulosti se naše domácnosti odposlouchávaly. Zpravodajské služby i dnes pravděpodobně monitorují naši činnost; tajně a bez našeho souhlasu. Tyto skutečnosti se však jen velmi těžko dokazují. Nakolik, ale důvěřujeme jeden druhému při uchovávání tajemství?

„Sen je součástí našeho soukromí. Je cosi zvláštního v tom, sdílet své soukromí s lidmi, které milujeme. Je to pouze další způsob, jak se dát druhým poznat.“ – Leo Buscaglia

Důvěra se vytrácí jak v kruzích přátelských tak dokonce i rodinných. Dnes už je problém, svěřit rodičům nebo sourozencům nějaké tajemství a mnoho lidí si nechává své „problémy“ pro sebe. Výhodou tohoto způsobu je, že nikdo vaše tajemství neprozradí. Na druhou stranu však toto uchovávání negativních myšlenek může časem vést k různým problémům psychickým i fyzickým. Zde záleží také na typu člověka, co se týče temperamentu, osobnosti i somatotypu. Měli bychom zvážit pomoc druhých lidí, protože někdy je tato pomoc ta jediná.

Řešení této problematiky tkví v samotných lidech. Je důležité naučit se zacházet s informacemi a třídit je podle důležitosti. Každý by pak měl vést své děti, sourozence nebo přátele k opatrnému a zodpovědnému přístupu k sociálním sítím a i k životu samotnému. Každý sám za sebe

můžeme rozhodovat a taky ponechávat si své soukromí. Měli bychom se naučit znovu důvěřovat svým nejbližším. Dokážeme to?